

РЕШЕНИЕ

№ 185

гр. Добрич, 14.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Данчо Й. Димитров

при участието на секретаря Маргарита Калинова
като разгледа докладваното от Данчо Й. Димитров Административно наказателно дело № 20213230200950 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе следното предвид:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, ЕИК 131134023, със седалище и адрес на управление: гр. София, 1421, район „Лозенец“, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52-54, чрез юрисконсулт В.Ц., срещу наказателно постановление № В-0047218 от 28.07.2021 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за областите Варна, Добрич, Шумен, Търговище, Разград и Силистра със седалище Варна към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисия за защита на потребителите, с което на „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, ЕИК 131134023, със седалище и адрес на управление: гр. София, 1421, район „Лозенец“, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52-54, представлявано от Валентин Ангелов Гълъбов, ЕГН ***** и Александър Чавдаров Димитров, ЕГН *****, за нарушение по чл. 10а, ал. 2, предл. 2 от Закона за потребителския кредит, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 55, ал. 2 от Закона за потребителския кредит е наложена ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ в размер на 3000 /три хиляди/ лева, на основание чл. 45, ал. 1 от Закона за потребителския кредит.

С жалбата се иска наказателното постановление да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Искане се и присъждане на сторените в

производството разноси в размер на 100 лева.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. По делото е депозирано писмена молба, с която се изразява желание въпреки нередовното призоваване да бъде даден ход на делото, като се излагат доводи по съществото на делото. Иска се и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева.

Въззиваемата страна в съдебно заседание не се представлява. В писмено становище, изготвено от Венета Генова Подбалканска - процесуален представител на въззиваемата страна се сочи, че жалбата е неоснователна, като се излагат подробни доводи по съществото на делото. Иска се и присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 120 /сто и двадесет/ лева.

Добричкят районен съд, като прецени събраните доказателства и становищата на страните, намира за установено следното:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения 7-дневен срок и от лице, което има правен интерес.

Независимо от основанията, посочени от жалбоподателя, съдът подложи на цялостна преценка обжалваното наказателно постановление, какъвто е обхватът на въззивната проверка и констатира следното:

В процесния случай административнонаказателното производство е започнало с акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ 2014 № К – № 0047218 от 16.06.2021 г. АУАН е съставен в законоустановените срокове от компетентното длъжностно лице, съобразно разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/ и приложената по делото Заповед № 368 ЛС/22.04.2015 г. на Председателя на Комисия за защита на потребителите в присъствие на упълномощен представител на дружеството, документирано с подписа му и в присъствие на един свидетел, връчен е на пълномощника и съдържа необходимите реквизити по чл. 42 от ЗАНН. При съставяне на акта пълномощникът на юридическото лице не се е възползвал от правото си на възражения и обяснения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН е било депозирано писмено възражение по акта, което е било разгледано от наказващия орган и оставено без уважение, като неоснователно. Обстоятелството, че актът е съставен в присъствието само на един свидетел не е съществен порок, тъй като съгласно чл. 43, ал. 1 от ЗАНН е необходимо актът да бъде подписан поне от един от свидетелите, посочени в него, което е

достатъчно за неговата валидност. Критерият за същественост или не на процесуалното нарушение е обстоятелството дали нарушението е от категорията на тези, допускането на които е ограничило правата на някоя от страните в процеса. В случая липсата на втори свидетел в акта не води до тази хипотеза. В случая е приложима разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, съгласно която наказателното постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, щом е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Постановление № 5/1968 г. на Пленума на ВС е категорично, че въпросът, дали наказателното постановление е законосъобразно издадено, трябва да се решава не с оглед на това, дали са допуснати въобще нарушения при съставянето на акта, а преди всичко с оглед на това, доколко те са пречка чрез надлежна проверка да се установи, че деянието е извършено и деецът е известен.

Наказателното постановление е издадено в рамките на срока по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН от компетентния административнонаказващ орган, съобразно разпоредбата на чл. 55, ал. 2 от ЗПК и приложената по делото Заповед № 165/18.03.2020 г. на Председателя на Комисия за защита на потребителите, съдържа необходимите реквизити по чл. 57 от ЗАНН и е надлежно връчено на нарушителя.

В АУАН и в НП като нарушена е вписана нормата на чл. 10а, ал. 2 от Закона за Закона за потребителския кредит /ЗПК/. Описаните в АУАН и в обжалваното НП фактически обстоятелства безспорно сочат на обвинение за извършено административно нарушение по чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, изразяващо се в изискана на 11.03.2021 г. и заплатена на каса такса в размер на 1,20 лева за действие, свързано с управление на кредита, а именно – погасяване на кредит № 7053062770 от кредитополучателя Живко Желев.

Изхождайки от обективните белези от състава на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, за надлежно описание на въпросното противоправно деяние следва да се приема това, което дава данни относно обстоятелствата има ли изискана и съответно заплатена такса в размер на 1,20 лева за действие, свързано с управление на кредита, а именно-погасяване на кредит № 7053062770 от кредитополучателя Ж.С.Ж..

В разглеждания случай, въззивната инстанция приема, че както в АУАН, така и в НП е налице описание на релевантни обстоятелства, които са достатъчни да квалифицират извършеното, като нарушение на чл. 10а, ал. 2 от

ЗПК. И актосъставителят, и наказващият орган изрично сочат обстоятелствата, при които е било извършено нарушението. И в АУАН, и в наказателното постановление изрично е посочено, че нарушението е извършено на 11.03.2021 г. в офис на Банката в град Добрич.

Не може да се приеме и като съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на наказателното постановление обстоятелството, че връченият на жалбоподателя екземпляр от акта бил нечетлив. Дори и връченият на жалбоподателя екземпляр от акта да е бил нечетлив, каквито доводи се навеждат в жалбата срещу наказателното постановление, следва да се има предвид, че при нечетлив акт, жалбоподателят е разполагал с възможността да изиска четлив препис от същия, което той не е сторил.

В настоящия случай, имайки предвид обстоятелството, че жалбоподателят се е възползвал в пълен обем от правото си на защита, сезирайки съдът с жалба срещу наказателното постановление, съдебният състав намира, че за жалбоподателя не е настъпило объркване досежно това, за какво нарушение му е бил съставен АУАН, респективно – за какво нарушение е бил санкциониран с обжалваното наказателно постановление. Наведените в жалбата доводи за неправилността и незаконосъобразността на наказателното постановление сочат, че жалбоподателят е инициирал защита именно против вмененото му с наказателното постановление нарушение.

Горните съображения на съда обосноваха извода, че за жалбоподателя не е настъпило объркване досежно това какво нарушение и по кой текст му е вменено, както и кога и къде е извършено същото, та това да рефлектира върху ефективното реализиране на правото му на защита против наказателното постановление.

Следва да се отбележи, че нарушението както в акта, така и в наказателното постановление е изписано текстово съобразно съдържанието на съответния текст от ЗПК – чл. 10а, ал. 2 от Закона за потребителския кредит, като разминаване на фактическо и правно положение не съществува.

Предвид изложеното съдът намира, че наказателното постановление е законосъобразно в процесуален аспект.

По отношение на визираното нарушение и приложимия материален закон съдът установи следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 (Нов – ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.), кредиторът не може да изисква заплащане на такси и

комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита.

За неизпълнение на тази императивна разпоредба на виновните лица се налага глоба в размер от 700 до 2000 лева - за физическите лица, а на едноличните търговци и юридически лица - имуществена санкция, в размер от 3000 до 8000 лв. /чл. 45, ал. 1 от ЗПК/.

На „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД е наложена имуществена санкция в размер на 3000 /три хиляди/ лв. за това, че на 11.03.2021 г. в офис на Банката в гр. Добрич, при погасяване на кредит № 7053062770, от кредитополучателя е изискана на каса и заплатена такса в размер на 1,20 лева за действие, свързано с управление на кредита – нарушение по чл. 10а, ал. 2, предл. 2 от Закона за защита на потребителите.

От събраните доказателства се установява следното:

На 16.04.2021 г. свидетелите М. С. К. и Н. П. К. извършили проверка в гр. Добрич, ул. „Отец Паисий“ № 23, в обект – офис на „Ти Би Ай Банк“, при която констатирали, че „Ти Би Ай Банк“ ЕАД извършва търговско-банкова дейност в обекта, като към момента на проверката обектът работел, обслужвал клиенти и се предлагали потребителски кредити.

Проверката била извършена във връзка с постъпила жалба от потребител с вх. № В-03-492/06.04.2021 г., касаеща предсрочно погасяване на потребителски кредит № 7053062770/05.10.2020 г.

При проверката в обекта и от приложените документи се установило, че на 05.10.2020 г. между потребителя Живко Желев и „Ти Би Ай Банк“ ЕАД е сключен договор за потребителски кредит № 7053062770 в размер на 4500 /четири хиляди и петстотин/ лева за срок от 24 месеца. По същия били направени следните плащания: на 05.11.2020 г. - 278 лева, на 14.12.2020 г. - 277,90 лева и на 29.01.2021 г. - 285 лева.

На 11.02.2021 г. потребителят пожелал да погаси предсрочно кредита, за което направил превод в размер на 4320 лева, като в основанието посочил пълно погасяване.

На 04.03.2021 г. Желев получил СМС от „Ти Би Ай Банк“ ЕАД за следваща дължима вноска в размер на 277,90 лева. След проведени преговори между двете страни, на 11.03.2021 г. потребителят внесъл на каса, в офис № 2 в гр. Добрич, находящ се на бул. „25-ти септември“ № 7, сумата от 136,81 лева, видно от вносна бележка BORD00705218, в която като основание е посочен номера на договора за потребителски кредит.

За последната вноска от потребителя била събрана такса в размер на 1,20 лева, обстоятелство отразено в самата вносна бележка, в която е отпечатано „комисиона 1,20“.

Чрез Констативен протокол № 2704850/16.04.2021 г. била изискана тарифа за такси и комисиони за физически лица на Банката. В представената тарифа за такси и комисиони за физически лица на Банката, в раздел III „Касови операции“ е отбелязано - вноска за погасяване на кредит - 1,20 лв. с ДДС.

С оглед установеното, както актосъставителят, така и наказващият орган приели, че „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, на 11.03.2021 г. в офис на Банката в гр. Добрич, при погасяване на кредит № 7053062770, от кредитополучателя е изискана и заплатена на каса такса в размер на 1,20 лева за действие, свързано с управление на кредита – нарушение по чл. 10а, ал. 2, предл. 2 от Закона за защита на потребителите.

В хода на съдебното производство не се установи различна фактическа обстановка от описаната в АУАН и в издаденото въз основа на него наказателно постановление. Конкретните обстоятелства по нарушението са установени от свидетелите М.К. и Н.К., чийто показания са еднопосочни, последователни и логични и се подкрепят от приетите по делото писмени доказателства, поради което следва да бъдат кредитирани изцяло.

Изложената фактическа обстановка съдът намира за безспорно установена въз основа на разпитаните в хода на съдебното дирене свидетели М.К. и Н.К., както и от приложените и приети по делото писмени доказателства – Констативен протокол № К-2704850 от 16.04.2021 г., общи условия за предоставяне на платежни услуги на физически лица от „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, протокол за проверка на документи № К-0121330 от 28.04.2021 г., стандартна тарифа за такси и комисиони за физически лица, протокол за проверка на документи № К-0121346 от 16.06.2021 г., договор за потребителски кредит № 7053062770 и вносна бележка BORD00705218 от 11.03.2021 г.

При така установената фактическа обстановка, която не се оспорва, се налагат следните правни изводи:

Както вече бе посочено, описаната фактическа обстановка не се оспорва, като с жалбата се навеждат доводи, че платената от потребителя такса в размер на 1,20 лева е дължима на основание извършена от Банката

услуга в качеството ѝ на доставчик на платежни услуги и не е свързана с управление на кредита, тъй като в този случай тя би била дължима във всички случаи на погасяване на кредита, а не само при плащане на вноската на касата.

Съдът не споделя доводите на процесуалния представител на жалбоподателя по следните съображения:

„Ти Би Ай Банк“ ЕАД е кредитна институция извършваща дейност по отпускане на кредити със средства, които са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, и има качеството „кредитор“ по смисъла на чл. 9, ал. 4 от ЗПК.

Съгласно чл. 10а, ал. 1 от ЗПК, кредиторът може да събира от потребителя такси и комисионни за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит. Чл. 10а, ал. 2 от ЗПК обаче изрично забранява събирането на такси и комисионни за дейности, свързани с усвояване и управление на кредита.

В настоящия случай по отношение на процесния договор за потребителски кредит с № 7053062770 е изисквана на касата и заплатена от потребителя такса - „вноска за погасяване на кредит“ в размер на 1,20 лв. за действие, свързано с управление на кредита.

Както вече бе посочено съгласно чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. В случая предвидената такса е свързана с процедурата по управление на кредита и влиза в колизия с повелителната разпоредба на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК. Таксата е заплатена от кредитополучателя, като е заплатена на касата. Обстоятелството, че Банката е информирала потребителя за дължимостта на въпросната такса, не може да послужи като основание за нейното узаконяване.

Нормата на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК намира приложение по изричното разпореждане на закона, поради което потребителят не дължи такса за действия, свързани с управлението на кредита. Понятието „управление на кредита“ действително не е нормативно дефинирано. Нито законът, нито договорът и общите условия дават легално определение на понятието „управление на кредита“, но изхождайки от общоприетия му смисъл, както и от целта на самия закон, както и това какво е основното право на банката по договора за кредит, съдът намира, че то следва да се схваща като дейност, извършвана от банката по фактическото реализиране на задължението по договора за кредит, дейност за събиране и осчетоводяване на вземането и събиране на информация за движението на сумите по сметката на кредитополучателя, проследяване на постъпленията и други подобни дейности, свързани с обслужването на задължението и събирането на вземането. Безспорно е обаче съдържанието на понятието „такса“, а именно - сума, чието заплащане се дължи във връзка с предоставяне на услуга. Като се има предвид това, следва да се приеме, че и таксата за вноска за погасяване на кредит е такава по управление на кредита, без значение е, че е наименувана

по този начин.

При така установената фактическа обстановка съдът намира описаното в АУАН и в издаденото въз основа на него НП нарушение по чл. 10а, ал. 2, предл. 2 от ЗПК за доказано. При издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на материалния закон. То е обосновано и не е постановено при непълнота на доказателствата.

Законосъобразно, на основание чл. 45, ал. 1 от ЗПК, административнонаказващият орган е ангажирал имуществената отговорност на юридическото лице. Отговорността, която законът възлага на ЮЛ и ЕТ е обективна, безвиновна и за да бъде ангажирана е достатъчно само обективно да бъде констатирано неизпълнение на задължение към държавата. Тя е проява на засилена превенция срещу определени противоправни прояви.

По отношение на наложеното наказание:

Предвидената имуществена санкция по чл. 45, ал. 1 от ЗПК е в размер от 3000 до 8000 лв. Наложената от административнонаказващият орган имуществена санкция е в минималния, предвиден в закона размер, а именно – 3000 лева и не подлежи на преразглеждане от съда.

В настоящия случай, съдът изцяло споделя становището на наказващия орган, че нарушението не може да бъде квалифицирано като маловажно, съобразно чл. 28 от ЗАНН, тъй като не са налице смекчаващи обстоятелства, с оглед на които извършеното нарушение представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид.

В допълнение, че нарушението не представлява маловажен случай, съдът намира за нужно да отбележи следното:

Основна цел на ЗПК е осигуряване защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, както и чрез насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит. Ето защо не може да става дума за компромис с тези права и толериране на подобни нарушения от страна на този тип дружества, поради което конкретното нарушение не би могло да бъде квалифицирано по чл. 28 от ЗАНН. Следва да се има предвид и значимостта на охраняваните с нарушената материално правна норма обществени отношения, имащи за цел опазване интересите на потребителите и недопускане въвеждането им в заблуждение.

С оглед изхода на спора, както и изрично стореното от процесуалния представител на въззиваемата страна – Комисия за защита на потребителите искане, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер, определен в чл. 37 от Закона за правната помощ, съгласно препращащата разпоредба на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. В случая, за защита по дела по ЗАНН, разпоредбата на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение от 80 до 120 лева. Производството по делото е проведено в едно съдебно заседание, не се отличава с фактическа или правна сложност, разпитани са неголям брой свидетели – двама, поради което следва да се присъди възнаграждение в размер на 80 лева.

Така мотивиран съдът намери, че обжалваното наказателно постановление е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено, поради което и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № В-0047218 от 28.07.2021 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за областите Варна, Добрич, Шумен, Търговище, Разград и Силистра със седалище Варна към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисия за защита на потребителите, с което на „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, ЕИК 131134023, със седалище и адрес на управление: гр. София, 1421, район „Лозенец“, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52-54, представлявано от Валентин Ангелов Гълъбов, ЕГН ***** и Александър Чавдаров Димитров, ЕГН *****, за нарушение по чл. 10а, ал. 2, предл. 2 от Закона за потребителския кредит, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 55, ал. 2 от Закона за потребителския кредит е наложена ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ в размер на 3000 /три хиляди/ лева, на основание чл. 45, ал. 1 от Закона за потребителския кредит.

ОСЪЖДА „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, ЕИК 131134023, със седалище и адрес на управление: гр. София, 1421, район „Лозенец“, ул. „Димитър Хаджикоцев“ № 52-54, **ДА ЗАПЛАТИ** на КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ сума в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба по реда на

Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд Добрич в 14 - дневен срок от уведомяването на страните.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____